

ΠΑΛΑΙΟΝ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΝ

ΕΠΕΙΤΑ ἀπὸ δέκα ἔτη ἀπεφάσισα ν' ἀνοίξω ἐν παλαιὸν συρτάρι.

Τὰ δέκα αὐτὰ ἔτη ὑπῆρξαν ἔτη νεανικῆς τρικυμίας. Καὶ ἡ καρδιά καὶ ὁ νοῦς πρώτην φορὰν συνεφώνουν· καὶ ἡ συμφωνία των αὕτη ἀπέδλεπε φεῦ! εἰς τὴν λήθην τοῦ παλαιοῦ ἔρμαριου. Ὁ Πανεπιστημιακὸς βίος, αἱ πρῶται συγκινήσεις τοῦ νέου κοινωνικοῦ καθεστώτος, με εἶχον ἀπορροφήσῃ ἐξ ὁλοκλήρου. Αἱ ἀλλεπάλληλοι ἐντυπώσεις εἶχον δημιουργήσῃ ἐν περιβάλλον πολὺ διάφορον τοῦ περικλειομένου εἰς τὰς τέσσαρας ἐκείνας μικρὰς παλαιὰς σανίδας, ἕνα ὀρίζοντα τὸν ὁποῖον ἀπετέλουν ὄνειρα κυανᾶ, σιλουέται παρθενικῶν μορφῶν, ἐλπίδες ἀπέραντοι ὅσον καὶ τὸ στερέωμα!

Καὶ παρῆλθον τὰ δέκα αὐτὰ ἔτη καὶ προχθὲς εἰς μίαν ἔκρηξιν στενοχωρίας ψυχικῆς, ἐν ᾧ ὁ οὐρανὸς ἔξω ἦτο ζοφώδης καὶ ἡ βροχὴ συνέθετε τὸ αἰώνιον παράπονόν της ἐπὶ τῶν ὑαλοπινάκων, δὲν ἡξεύρω πῶς μοῦ ἦλθεν ἡ ὄρεξις ν' ἀνασκαλεύσω μνημεῖα οἰχομένης ἐποχῆς, ν' ἀνατινάξω κόριν ἐτῶν καὶ νὰ μελαγχολήσω ἐνώπιον παλαιῶν ἀντικειμένων.

Ἦναψα ἐν κηρὸν, ἐκλείσα καλὰ τὴν θύραν καὶ ἡ ἐκταφὴ ἤρξατο.

Ὅσμη εὐρώτος με προσέβαλε. Εἶναι ἡ ἰδιαίτερα ἐκείνη ἀπόπνοια, τὴν ὁποίαν δημιουργοῦν τὰ ἔτη τῆς στασιμότητος, τῆς ἀταραξίας.

Ἔτριξε, ἐστέναξε τὸ συρτάρι εἰς τὴν πρώτην στροφὴν

τοῦ κλειδίου — Ὡ, ἀφεύκτως οὕτω θά ἔτριζαν καὶ τὰ ὅσῃ οἰουδήποτε παλαιοῦ τάφου, ὅταν ὁ νεκροθάπτης θὰ ἀνέσκαπτεν αὐτὸν πρὸς ἀνακομιδὴν τῶν λειψάνων.

Αἱ χεῖρές μου, ἱερόσυλοι τόσοι πενθίμου γαλήνης, ψαύουσιν ὅ,τι συναντῶσι· χειρόγραφα καὶ σημειώσεις καὶ ἀντικείμενα ἀσήμαντα τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἀντιπαρέρχονται ὑπὸ τοὺς δακτύλους μου καὶ εἰς ἐκάστην συνάντησιν διακρίνω ἐν ὄνειρον θνήσκον, μίαν ἐλπίδα ταφεῖσαν, ἓνα πόθον ἀνιστάμενον. Κέσμος ὁλόκληρος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον μὲ εἶχε σύρει πολὺ μακρὰν ὁ δεκαετὴς βίος, ζωντανεύει πρὸ ἐμοῦ σκηνάς καὶ ἐπεισόδια βίου ἀφελοῦς, ἀπηλλαγμένου τῶν πικριῶν καὶ ἀπογοητεύσεων τῆς σημερινῆς ζωῆς.

Μία ἐπιγραφή ἐλκύει ἰδιαιτέρως τὴν προσοχήν μου. Ὁ χάρτης εἶναι ὑποκίτρινος, φέρων προφανῶς τὰ σημεῖα συχνῆς χρήσεως.

Καὶ ἀναγινώσκω : «Νίνα».

Τώρα τὴν ἐνθυμοῦμαι καὶ μία φωτοστεφάνη νομίζω ὅτι περιβάλλει τὸ ὄνομά της. Τὴν ἀναπολῶ, μικράν, ἀθῶαν, χαριτωμένην, μὲ τὰ ἐπέλεκα μαλλιά, νὰ μὲ βοηθῇ εἰς τὰ ἱχνογραφικὰ σχεδιάσματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἤμην τόσοι ἀδέξιος, καὶ νὰ τὴν βοηθῶ ἐγὼ προθυμότατα εἰς τὴν διευθέτησιν τῶν μακροτάτων βοστρύχων της.

Καὶ ἐγὼ, ὁ γράψας ἔκτοτε ἐκानτοτάδας σελίδων, ὁ μελητήσας τόσοι τὴν γυναῖκα, ὁ ἀφηγηθεὶς ἱστορίας σατυρικάς καὶ σπαρακτικάς, εὐρίσκω ὅτι δὲν ἔγραψα τίποτε, ὅτι τὸ ὠραιότερον διηγημὰ μου δὲν ἔγραψα εἰσέτι.

Λαμβάνω τὸ χειρόγραφον· τὸ ἀναγινώσκω. Ἡ μελάνη εἶναι ἀπεσβεσμένη σχεδόν, ἀλλὰ πόσον ζωηρὸν διατηρεῖται καὶ ἄσβεστον τὸ αἶσθημα τῆς φιλίας ! Αἱ λέξεις εἶναι κακογεγραμμέναι, ἀνορθόγραφοι· ἀλλὰ πόσῃν εἰλικρίνειαν προδίδουν, τὴν τόσοι σπανίαν σήμερον, ὅτε αἱ ἀνορθογραφίαι τῆς καρδίας καὶ τῶν ἡθῶν μᾶς ἐπλημμύρισαν.

Καὶ δὲν ἠδυνήθην ν' ἀποσπασθῶ τοῦ χειρογράφου ἀνευ δακρύων, ὅταν κάτωθεν τοῦ τρυφεροῦ σημειώματος ἀνέγνωνσα :

· Ἀπέθανε τὴν 1 Μαΐου 1889.·

Τὴν φράσιν εἶχε γράψει χεὶρ τρέμουσα· ἀλλ' ἀμφιβάλλω ἂν ἡ χεὶρ μου τότε ἐσημείωσεν τὴν ἐπιθυμίαν ἐκείνην ἐπιγραφὴν τοῦ πρώτου μου χειρογράφου καὶ τοῦ πρώτου μου

ἔρωτος περισσότερον τρέμουσα ἢ σήμερον, ὅτε συγκαλύπτων
τὸν χάρτην ἐθρήνησα δύο ἐποχάς — ἐκείνην καὶ τὴν σημε-
ρινήν

Δ. Ι ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ ΤΩΝ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΩΝ

Ἡ δεσποιν'ς Α. ἀγαπᾷ τὸν Β. ἐνῶ συγχρόνως συμπαθεῖ
τὸν Γ. καὶ θέλγεται εἰς τὴν ὁμιλίαν τοῦ Δ. Ἡ καρδιά της
πονεῖ τὸν Ε., ἐνῶ ἡ ψυχὴ της ὀνειροπολεῖ τὸν Ζ. Στενάζει
διὰ τὸν Η. καὶ προσφέρει ἐν χαρᾷ τὸ ὄνομα τοῦ Θ. καὶ δίδει
τὸν βραχίονά της εἰς τὸν Ι, χαριεντίζεται μὲ τὸν Κ, δίδει
ραντεδοῦ μὲ τὸν Λ, ἐνῶ συγχρόνως συνεννοεῖται μυστικά μὲ
τὸν Μ. Ἔχει ἀλληλογραφία μὲ τὸν Ν, προσφέρει ἄνθη εἰς
τὸν Ξ. καὶ ἀποστέλλει ἀσπασμὸν εἰς τὸν Ο. Συνοδεύεται
εἰς τὸν περίπατον μὲ τὸν Π, ταξειδεύει εἰς τὸ Φάληρον μὲ
τὸν Ρ. καὶ ἐπιστρέφει μὲ τὸν Σ. Κλαίει διὰ τὸν Τ. καὶ βα-
σανίζεται μὲ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ Υ. Δέχεται ἀκροστιχίδας
αἰσθηματικὰς ἀπὸ τὸν Φ, ἀναγινώσκει μετὰ θαυμασμοῦ ἐπι-
στολὴν τοῦ Χ. Τέλος γκρεμίζεται μὲ τὸν Ψ καὶ πάει εἰς τὸν
διάβολον μὲ τὸν Ω.